

Ποιός έχει στόμα να σου εἰπεί, καρδιά να σου μι-
[λήσει ;
(Ποιόνε βαστάει ἡ καρδούλα του να σου τὸ μολο-
[ήσει ; |
: Θωρεῖς ἐκεῖνο τὸ βουνό, τὸ μαυρο-ἀραχνιασμένο,
'Οπού 'χει ἀντάρα στὴν κορφή καὶ κατακνιά στὸν
[πάτο ;
'Εκεῖ 'νε μάννα ὁ Γιόκας σου, καὶ μένα ὁ Δάσκα.
[λός μου.
Βαστάει καρφιά στὰ πόδια του, καρφιά στὰ δῦό του
[χέρια,
Βαστάει καὶ στὴν κεφαλή ἀγκαθινὸ στεφάνι,
Βαστάει καὶ στὴ ζώση του ἀγκαθινὸ ζωνάρι.»
— «Χριστέ καὶ πῶς τάπόμεινες τάγκαθινὸ στεφάνι ;»
— «Τάπόμεινα τὸ βαστάξα γιὰ τὴ Χριστιανοσύνη.»
— «Χριστέ καὶ πῶς τάπόμεινες τάγκαθινὸ ζωνάρι ;»
— «Τάπόμεινα τὸ βαστάξα γιὰ τὴ Χριστιανοσύνη.»
— «Χριστέ καὶ πῶς τάπόμεινες τὰ φλίβερα μαρ-
[τοῦρια ;»
— «Τάπόμεινα τὰ βαστάξα γιὰ τὴ Χριστιανοσύνη(β)
— «Γιὰ νὰ γεννιῶνται Χριστιανοὶ καὶ νὰ πιστεύου
[έμένα.»
'Η Δέσποινα σὰν τᾶκουσε ἔπεσε δειλιασμένη.
Καὶ τοῦ γκρεμὸς νὰ γκρεμιστεῖ, καὶ τοῦ βουνὸ νὰ
[πέσει,
Καὶ τοῦ μαχαίρι δίκου νὰ σφάζει τὴν καρδιά της
Καὶ τοῦ ποτάμι σύθλο στὴ δίπλα του νὰ πέσει ;
Κ' ἐκεῖ ἀποκρίθηκε ὁ Χριστός, ποῦτουμε σταυρω-
[μένος :
«Μάννα, καὶ ἂ δείξεις τὸν γκρεμὸ, γκρεμίζονται οἱ
[μανάδες,
«Μάννα, καὶ ἂ δείξεις τὸ σφηγὸ, σφάζονται οἱ ἀδερ-
[φάδες
«Μάννα, καὶ ἂ δείξεις τὸν πνιμὸ, πνίγεται ὅλος ὁ
[κόσμος.
«Μάννα μου, σύρε στὸ κελλί, κάμε τὴν προσευχή σου,
«Βάλε κρασί μές στὸ γυαλί, καὶ ἀφράτο παξιμάδι,
«Καὶ δόσε τὲς παρηγοριές γιὰ τὲς καυμένες μάνες.
«Καὶ τὸ μεγάλο Σάββατο νᾶρθεις νὰ μ' ἀπαντήσεις,
[«Ποῦ λειτουργοῦν οἱ ἐκκλησιῆς καὶ ψάλλουν οἱ πα-
[πάδες,]
«Τότες καὶ σύ, μητέρα μου, θάχεις χαρὲς μεγάλες».
Κι' ἀπὸ τὸν πόνο ἐσώθηκε (Α), καὶ ἀπ' τὰ μαρτύ-
[ριά του

β) Παραλ. «'Εγὼ γιὰ σὰς τάπόμεινα καὶ γὼ σὲς ὀρ-
μηνεύω».

β) Παραλλ. «Κι' ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ Χριστοῦ...
"Ἄλλῃ. «Κι' ἀπὸ τὸν πόνο πέθανε»...
"Ἄλλῃ. «Κι' ἀπὸ τὸν πόνο τέλειωσε»...

γχαρίζοντας πῶς θάδινε τῆς Φώτῳ τὸ γράμμα.
Μὰ μόλις πάτησε τὸ πόδι στὴν ὀξόπορτα καὶ ἀκού-
στηκε ἀπὸ μέσα ἄγρια ἡ φωνὴ τῆς κυρᾶ Κωσταν-
τίνας.

— "Ὄζω, βρωμιάρη γλήγορα νὰ μαζώξεις τὰ
παλιόρουχα σου καὶ νὰ ξεκουμπιστῆς ἀπ' ἐδῶ.

Κέρωσε ὁ Βασίλης. Ὁ κόσμος τοῦ ἦρθε ἄνω
κάτω. Ἄγνα δὲν ἔβγαλε. Κοίταξε νάντικρύση που-
θενὰ τῆ Φώτῳ, μὰ κείνη χωμένη στὸ βάθος τοῦ
σπιτιοῦ οὔτε φάνηκε πουθενὰ ὅλη κείνη τὴ μέρα.

— Νὰ μείνω λίγες μέρες τουλάχιστο νὰ δώσω
ἐξέταση, τόλμησε μόνο νὰ πῆ μὲ φωνὴ τοῦ ἔβγαине
σὰν ἀπὸ τὸν Ἄδη. Μὰ κείνη τοῦ νάκούση. Ἄφριζε
καὶ μάντζε.

— Τώρα ἀμέσως πρὶ σ' τὰ πετάξω στὸ δρόμο.

Ὁ Βασίλης ἄρχισε νὰ μαζέβη ἕνα ἕνα τὰ ρού-
χα του, ἐνῶ ἀπὸ τὰ μάτια του σταλάζανε χοντρά,
καυτερὰ δάκρυα. Φορτωμένος ἔπειτα τὸ μπογαδάκι
μὲ τὰ ρούχα πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ χωριὸ του. Κα-
νεὶς δὲν τοῦ μίλησε, κανεὶς δὲν τὸν ἀποχαιρέτησε.

Ἡ μέρα εἶτανε συννεφιασμένη, παγερή. Ὁ βορ-
ριά: τινάζε ἀπὸ τὰ δέντρα τὰ φύλλα καὶ σκόρπιζε

'Εχάθη ὁ ἥλιος σβύστηκε· ἐχάθη τὸ φεγγάρι,
'Ἡ μέρα ἐσκοτείνιασε, καὶ ἡ γῆς ἀνατρομάζει,
Τὰ μάρμαρα ἐραΐσανε καὶ οἱ πέτρες ἐδακρύσαν,
'Ἡ θάλασσα ἐβούρκωσε, τὰ δέντρα ἐπροσκυνῆσαν,
Κ' ἐκεῖνα τᾶνομα σκυλιά δὲν ἐμετανοῦσαν.

Ἀπόσπασμα Γ'.

'Εγύρεψε τοῦ Χάροντα νὰ ἰδεῖ τὸν κάτου κόσμο,
Νὰ ἰδεῖ πλουσιούς, νὰ ἰδεῖ φτωχοὺς, νὰ ἰδεῖ πῶς
[ἔπερνούνε,
Νὰ ἰδεῖ καὶ τοὺς φιλάργυρους στὴν πίσσα στὸ κατράμι·
[— Κάνουν τὴν πίσσα πάπλωμα καὶ τὸ κατράμι
[στρώμα

Καὶ τὸ ριτσινοτόμαρο κάνουν προκεφαλάρι·
Δὲν τᾶξερε, ἀμαρτωλέ, πῶς ἔχεις νὰ πεθάνεις ;
Νὰ πᾶς τὸ βράδι στὸ σπερνὸ καὶ τὴν αἰγὴ στὸν
[ἄρθρο,

Καὶ στὴν ἁγία λειτουργιά, ποῦ τρέμει ἡ γῆς καὶ ὁ
[κόσμος ;

Νὰ λένε τάχειλάκια σου, νὰ ψάλλουν οἱ ἀποστόλοι,
Νὰ δίνε: τὸ χεράκι σου, νὰ γράφουν οἱ ἀγγέλοι ;—]
'Εγύρεψε τοῦ Χάροντα κλειδιά τοῦ παραδείσου,
'Εκεῖ 'νε τὰ μικρὰ παιδιὰ, ψηλά σὰν κυπαρίσσια,
Παίζουν μὲ τὸ χρυσόμηλο καὶ λημονοῦν τὲς μάνες.

Δ. ΣΠΙΓΓΟΣ

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δηλοποιεῖ

ὅτι αὐριον ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὡραν 3ην Μ. Μ.
συνγκροτεῖται ἐν τῷ καταστήματι τῆς Ἐθνικῆς Τρα-
πέζης ἡ προκηγεληθεῖσα τακτικὴ Συνέλευσις τῶν με-
τόχων, εἰς τὴν παρακαλοῦνται νὰ παρευρεθῶσιν οἱ
κατὰ τὸ ἄρθρον 47 τοῦ Καταστατικοῦ δικαιοῦμενοι
νὰ μετασχωσιν αὐτῆς κ. κ. μέτοχοι καὶ οἱ εἰδικοί
τούτων ἀντιπρόσωποι.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 5 Φεβρουαρίου 1906.

Ὁ Διοικητής

Σ. Στρογγίτ

ΘΙΑΦΙ

Τὸ περισσότερο θιάφι τοῦ κόσμου μὲς τὸ προ-
μηθῆθαι τὴν ὥρα οἱ μίνες τῆς Σικελίας. Ἡ πηγὴ τους
εἶναι ἠφαίστεια, καὶ στὴν Κατάνια, Γιογιέντο, Παλιέρ-
μο, Καλκασινέτο, δίνουσι δουλιά σὲ 30,000 ψυχῆς

κρῦα ἀνατριχιάσματα. Καθὼς περπατοῦσε σκύφον-
τας τὸ κεφάλι, ὅλο τὸ παρελθὸ μὲ τις πίκρες καὶ
τὰ φαρμάκια του περνοῦσε ἀπ' ὀμπρὸς του. Τυρα-
γνισμένη ζωὴ. Θυμῆθηκε τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του
— τί καταφρονεμένη κηδεῖα — θυμῆθηκε τὴ μέρα ποῦ
πήγαине στὸ χωριὸ νὰ ζητήσῃ λημοσύνη ἀπὸ τὸ
μάρμαρα του. Συλλογιότανε πῶς θὰ τὸν ἀντικρύσει,
τί θὰ τοῦ πῆ.

Πέρχσε καιρός. Μιὰ μέρα συναπαντηθήκανε στὸ
παζάρι ὁ γέρο Παῦλος καὶ ἡ κυρὰ Κωσταντίνα. Χαί-
ρετηθήκανε καὶ δώσανε τὰ χέρια.

— Αἰ· τί γίνεται ὁ προκομμένος ὁ ἀνεψιός σου ;

Κι ὁ γέρο Παῦλος θλιβερά

— Τώρα πιά σ' ἄφισε χρόνους ἐδῶ καὶ δυὸ
μήνουσ.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

καὶ βγάζουν κάπου 400,000 τόνους τὸ χρόνο. Ὁλό-
κληρο δίχτυ ἀπὸ μακρινόρια εἶναι σκαμμένο διὰ μέσα
τῆς ὕλης καὶ μ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μεγάλα θαλάμια μὲ
[Ψφος συχνὰ ὡς 100 ποδάρια καὶ μὲ θιαφένιες κο-
λώνες στὴ μέση ὡς στηρίγματα τοῦ ταβανιοῦ.
'Ὅσα βγάζουν τὸ ὄρυχτό—θιάφι μὲ γῶμα ἀνακατω-
μένο—μέσα ἀπὸ τὰ λαγύμια, τὸ στρώνουσι σὲ
λάκκουσ πετρώστρωτους καὶ πετροτοιχιστοὺς μὲ τὸ
πάτωμά τους κατηφορικό, ἔπειτα τὸ σκεπάζουσι μὲ
σκουπίδικα ποῦ τ' ἀνάβουν ἀπὸ πάνο. Τότες μέρος
τοῦ θιαφιοῦ ἀνάβει καὶ παράγει ζέστα ἀρκετὴ νὰ
λιώσει τὸ περισσότερο θιάφι ποῦ βρίσκεται μέσα στὸ
ὄρυχτό, καὶ ἔτσι λιωμένο τὸ θιάφι κατασταλάζει
κάτου στὸ πάτωμα τοῦ λάκκου ἀπὸ κεῖ χύνεται
σὲ καλούπια ποῦ χωροῦν ὡς ἕνα καντζι: τὸ καθένα.
Μὲ τὸν ἀπλὸ ἀπτό τρόπο τραβοῦνε σὲ θιάφι: 10 ὡς
20 τὰ ἑκατὸ ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ὄρυχτοῦ.

Δὲν ὑπάρχει ἴσως στὸν κόσμῳ μίνα πρὶο περίερ-
γη ἀπὸ τὴ μίνα τοῦ θιαφιοῦ μέσα στὸν κρατήρα
τοῦ Ποπακαταπέτλιοῦ στὸ Μεξικό, σὲ ὕψος 18,000
ποδάρια ἀπὸ τὴν ἀπανωσιὰ τῆς θάλασσας. Πᾶν
τώρα 400 χρόνια πέντε συντρόφοι τοῦ Κορτές, τοῦ
'Ισπανοῦ καταχτητῆ τοῦ Μεξικοῦ, μὲ ἀρχηγὸ τὸ
Φραγκίσκο Μοντάνο σκαρφάλωσαν ὡς στὸν κρατήρα
ζητώντας θιάφι γιὰ μαρροῦτι, γιὰτὶ εἶχαν ξοδιάσει
ὅλο τους τὸ μαρροῦτι ποῦ ἔφεραν ἀπὸ τὴν Ἑβρώπη.
'Ὁ κρατήρας ἔχει γύρω ὡς 3 1/2 μίλια καὶ βάθος
800 ὡς 1000 ποδάρια, ὅπου μιὰ σκοτεινὴ φλόγα
καίει καὶ τινάζει θιαφένιο ἀχνὸ ψηλά, ποῦ κρυώ-
νοντας καθὼς ἀνεβάνει κρουτκλώνει καὶ πέφτει
στὰ πλεβρά τῆς γιγαντεῖας γούδας. Ὅταν οἱ Ἰ-
σπανοὶ μὲ τὰ πολλὰ ἀνέβηκαν ὡς στὰ χεῖλια τοῦ
κρατήρα, τραβῆσανε λαχνὸ, καὶ ἔπεσε τοῦ Μοντάνου
τοῦ ἴδιου νὰ κατεβεῖ μέσα σ' ἕνα καλάθι κάτου στὴ
οριχτὴ ἐκείνη ἄβυσσος, ὅπου τὸν ἀμόλησαν οἱ συν-
τρόφοι του ὡς σὲ βῆθος 400 ποδάρια. Ἀπτό ἔγινε
ξανά καὶ ξανά, ὡς ποῦ μαζέψε ὁ παλικαράς Ἰσπα-
νὸς ἀρκετὸ θιάφι γιὰ τίς ἀνάγκες τοῦ στρατοῦ. Τὸ
ἀντραγάθημα φημιστήκε πολὺ σ' ἐκείνη τὴν ἐποχὴ,
μὰ ἡ δουλιὰ εἶταν τόσο κοπιλαστικὴ καὶ ἀργή, ποῦ
στὴν ἀναφορὰ του πρὸς τὸν βασιλέα ὁ Κορτές, πε-
ριγράφοντας τὸ περιστατικὸ, ἔλεγε πῶς ἐφκολώ-
τερο εἶτανε νὰ φέρει τὸ μαρροῦτι του ὅλο τὸ δρόμο
ἀπὸ τὴν Ἰσπανία.

Ὡς τόσο τὸ θιάφι εἶναι σπάνιο στὸ Μεξικό, καὶ
ἔπειτα ἡ ἰδέα νὰ κατεβεῖ: καὶ νὰ γυμνώσει τὸ
Ποπακαταπέτλι, ἀπὸ τὸ θησαυρὸ του εἶχε κάτι τι
ρωμαντικὸ. Ἔτσι οἱ Ἰντοὶ κατέβηκαν πάντα ἐκεῖ
κάτου μὲ καλάθια καὶ ἐπικρίναν μικρὰ ποτὰ ποῦ κα-
τὰ πουλοῦσαν πολὺ ἐφκολα. Τέλος στὰ 1850 ἕνας
κάποιος Κορχάδος συλλογίστηκε πῶς δὲ θὰ εἶταν
ἴσως δύσκολο νὰ καταρτιστεῖ σωστὴ μίνα μέσα
στὸν κρατήρα, καὶ ἔτσι παίρνοντας μαζί του μερι-
κοὺς Ἰντοὺς, καθὼς καὶ ἕνα σιδερένιο ραβδί, μερικὰ
σκονιά, καὶ λίγη καραβόπανο, ἀποφάσισε νὰ σκαρ-
φαλώσει ὡς στὴν κορφή. Τὸ σκαρφάλωμα εἶταν τέ-
τιο βάτανο ποῦ μοναχὰ ὁ Κορχάδος μ' ἕναν Ἰντὸ
κατορθώσανε νὰ φτάσουν ὡς ἀπάνου, ὅπου ὁ Κορ-
χάδος λιγοθύμησε ἀπὸ αἰμορραγία καὶ κούραση. Ὁ
'Ἰντὸς τότες τότες σκέπασε μὲ τὸ καραβόπανο, καὶ
ξεκίνησε νὰ ἀνακατεβεῖ τὸ βουνὸ καὶ νὰ φωνάζει
βοήθεια. Στὸ μεταξὺ ὅμως ὁ Κορχάδος συνέφερε καὶ
ἀρκοῦδισε ὅπως μποροῦσε λίγη δρόμο πρὸς τὰ μέσα
τοῦ κρατήρα γιὰ νὰ γλυτώσει ἀπὸ τὸ φοβερὸ κρῦο
τῆς χιονισμένης πλαγιᾶς τοῦ βουνοῦ. Ἐκεῖ ἡ ζέστα
τὸν ξανδυνάμωσε τόσο, ποῦ κατόρθωσε νὰ κατεβά-
σει τὸ ραβδί, τὸ καραβόπανο καὶ τὰ σκονιά, μὲ
σχοπὸ νὰ πάει καὶ νὰ ξετάσει τὸν πάτο τοῦ κρα-
τήρα καὶ ἐνῶ ἐτοιμαζότανε νὰ σαλέψει τὸ μηχανι-
σμοῦ του, ἔφτασε ὁ Ἰντὸς μὲ τοὺς βοηθοὺς.

Ὁ Κορχάδος μάζεψε ἀπὸ τὸν πάτο τοῦ κρατήρα ἕνα ποσὸ σκουριές, πού τις κατέβασε κάτου στὴν Πουέβλα. Ἐκεῖ ἀναλύθηκαν καὶ βρέθηκε τὸ ὄρυχτό ἀρκετὰ πολύτιμο, ὥστε ἔγινε Ἑταιρία μὲ κεφάλαια πού ἔστησε τοὺς χρειαστοὺς μηχανισμοὺς καὶ βγάζει τὸ ὕλικό. Ἡ δυσκολία τῆς Ἑταιρίας εἶναι ὁ ἐργάτης. Γιατί σ' ἐκεῖνο τὸ ὕψος τὸ κρῦο εἶναι ὑπερβολικό, ἔπειτα φουστῶνε φοβερὰ δροσάπια κι' οἱ σεισοὶ εἶναι πολὺ συχνοί. Ἔτσι δὲν εἶναι πολλοὶ οἱ ἐργάτες ὅσοι ἀποφασίζουσι νὰ ζήσουν τόσο σκληρὴ ζωὴ. Ὡς τόσο βρίσκονται ἀρκετοὶ ὥστε νὰ προχωρεῖ ἡ δουλιὰ ὅπως ὅπως μὲ κάπιο κέρδος, κι' εἶναι χωρισμένοι σὲ δύο παρεῖς πού καθεμιά τους δουλεύει βδομάδα παρὰ βδομάδα.

Νὰ πῶς γίνεται τὸ κατέβασμα τῶν ἐργατῶν ὡς κάτου στὸν πάτο. Ἀφοῦ κατεβῶν ἕνα μονοπάτι λίγο δρόμο φτάνουν σ' ἕνα ὡς εἶδος ράφι ὅπου βρίσκεται ἕνα ὡς εἶδος ἀνοιχτὸ κλουβὶ κρεμασμένο ἀπὸ ἕνα μποζαργάτη (πού λὲν οἱ νάφτες). Κάθονται τότες μέσα στὸ κλουβὶ, κι' ὁ μποζαργάτης τοὺς ἀμολᾷ 500 ποδάρια ὡς ἕναν ὄχτο, ἀπ' ὅπου κατεβαίνουν μὲ δέφτερο κλουβὶ καὶ δέφτερο μποζαργάτη ἄλλα 500 ποδάρια. Τὸ δέφτερο κατέβασμα εἶναι φοβερό γιατί καθὼς κουνιέται κρεμασμένος στὸν ἀέρα καὶ τὸ κλουβὶ ὄλο γυρίζει πότε δεξιά πότε ἀριστερά, βλέπεις ἀπὸ κάτου τὸ στόμα ἐνὸς ἀπὸ κείνα τὰ βάραθρα, πού λέγονται ἀτρύπια μπουγάκια, γιατί πάντα βγάζουν καθαρὸ ἀέρα, κι' ὅπου αἰὼνια μουγκρίζουσι φοβεροὶ κρότοι. Μὲ τὸ δέφτερο κατέβασμα φτάνεις σ' ἄλλον ὄχτο, ἀπ' ὅπου σκαρφαλώνεις κάτου ὡς ἐκεῖ πού βρίσκεται τὸ θιαφί.

ΣΥΝΕΙΘΙΣΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Στὴ δεσποινίδα Σοφία Κ.

I

Ἄκακος, σὰν τὰ παιδιὰ ἀκοῦντας παραμῦθι στὰ ἄμορφα τῆς στήθη ἀποκοιμήθη...

Κάθε γλυκόλογο σὰν τὸ λουλούδι μωσκοβολίει τόσο ἀπάλά!.. Κι' ἡ ἔρημιὰ Κι' ὄλη ἡ νύχτα ἕνα τραγουδῖ τοὺς γλυκοπαίζει χαϊδευτά...

Ἔτσι—ὦ! δόξα θλιφτῆ!— τὸ παραμῦθι ὄραϊο ἔστήθη, κι' ἀποκοιμούνται σὰν τὰ παιδιὰ στὴ σιωπῆ—

Βουθὴ μονάχα γύρω σὰν κάποια θλίψη ζητάει νὰ σμιλεῖ τὸν πόνο μὲ τὴ χαρὰ! —Τὸ ξέρ'τε βαθεῖά!— »τὸ παραμῦθι ὄραϊο ἔστήθη »ὄμως κοιμούνται σὰν τὰ παιδιὰ...»

II.

Γλυκομιλάει τῆς ὁ νιδε— μὰ ἡ κόρη στέκει σιωπηλὴ .. Κάθε του λόγου καὶ καημὸς καὶ ξαναζῆ Ἡ ἴδια ἡ θλίψη μὲς' τῆ σιγῆ... κι' ἄμα ἡ φωνὴ του ἡ ὕστερῆ σιωπῆ τὸ ἴδιο γροικαίει κακὸ κρυφὸ:

»—Ξέρω... πάλι θὰ εἰπῆς: ἕναν καιρὸ ἀγάπαγεν ἕνεξ νιδε ὄραϊο κοράσι... κι' αὐτό... »—πὸ κλάμμα ἕνα πουλί θὰ σκάση ἂν θὰν τὸ πῶ τὸ μυστικὸ!

Ἄγάπαγ' ἕναν νιδ ὄραϊο κοράσι κι' αὐτό. Σὰν πάντα—ἕναν καιρὸ λησμονημένο κοιμήθηκα νεκρό...

Ὁχτώβρης τοῦ 1905.

ΑΝΘΗ ΓΙΑΝΝΙΟΤΙΣΙΑ

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

(Στὴ στήλη αὐτὴ θὰ κρεμῶμε κάθε βδομάδα, σὰν κεφάλαια ληστῶν, ὅλες τῆς ὄσυνταξίς κι' ἀνορθογραφίς πού βρίσκονται σὲ καθαρευουσιάνικα βιβλία. Συνεργάτης τῆς στήλης αὐτῆς θᾶνα ἔλ' οἱ ἀναγνώστες μας, ἀρκεῖ μοναχὰ πλάι στὸ βαρβαρισμὸ πού θὰ μᾶς στέλλουσι νὰ σημειώσῃ τὸνομα τοῦ βιβλίου καὶ τὸν ἀριθμὸ τῆς σελίδας πού βρίσκεται).

ΑΡΙΘ. 1.

«... Ἀπειρίαν βακτηρίων αἰτινες καλλιεργηθέντες» (Μενελάου Σ. Σακογρόφου ΥΦΗΓΗΤΟΥ ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ «Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι καὶ τίτλοι» σελίδα, 6, ἀράδα 9).

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀνλοποιεῖ

ὅτι κατ' αὐτὰς τίθησιν εἰς κυκλοφορίαν τραπεζικὰ γραμματῖα τῶν δραχμῶν πέντε (5) νέας ἐκδόσεως (δευτέρας) καὶ νέου τύπου μήκους 11 περίπου ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ πλάτους 6 1)3.

Τὰ νέα ταῦτα τραπεζικὰ γραμματῖα διακρίνονται ἐκ τῶν ἐξῆς κυριωτέρων γνωρισμάτων:

Ἐπὶ τῆς προσόψεως

φέρουσι πρὸς τὰ ἄνω ἐν σχήματι τόξου διὰ κεφαλαίων μελανῶν στοιχείων τὰς λέξεις «Ἐθνικὴ Τραπεζα τῆς Ἑλλάδος», ἀμέσως δὲ κάτωθι ἐν θυρεῶν κεκοσμημένῳ διὰ δαντελλοειδῶν ποικιλιμάτων τὸν ἀριθμὸν 5 διὰ μεγάλου λευκοῦ στοιχείου. Ὑπὸ τοῦτον ἐν μελανῇ ταινίᾳ ἀποτυπώνται διὰ λευκῶν κεφαλαίων στοιχείων αἱ λέξεις «δραχμαὶ πέντε». Ὑπὸ τὴν χρονολογίαν φέρονται ἀριστερᾷ ἢ ὑπογραφή τοῦ Ταμίου τῆς Τραπεζῆς, ἐν τῷ μέσῳ ἢ τοῦ Διοικητοῦ καὶ δεξιᾷ ἢ τοῦ Βασ. Ἐπιτρόπου, τεθειμένοι αἱ μὲν τοῦ Διοικητοῦ καὶ τοῦ Ταμίου διὰ σφραγιστήρος, ἡ δὲ τοῦ Βασιλικῆ Ἐπιτρόπου ἰδιοχειρῶς.

Ἐκατέρωθεν τοῦ γραμματίου ἀποτυπώνται ἐν κυκλικῶς πλαισίῳ, περιβαλλομένοις ὑπὸ δαντελλοειδοῦς ποικιλίας, ἀριστερᾷ μὲν ἢ εἰκὼν τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Τραπεζῆς Γεωργίου Σταύρου, δεξιᾷ δὲ τὸ Βασιλικὸν Στέμμα. Ἀνωθι τοῦ πλαισίου τούτου φέρεται ἐν θυρεοῖς κεκοσμημένοις ὁ ἀριθμὸς 5 διὰ λευκῶν στοιχείων, κάτωθι δὲ δι' ἐρυθρῶν στοιχείων ἢ σειρὰ καὶ ὁ ἀριθμὸς ἐκάστου γραμματίου. Ἡ ὄλη πρόσοψις, περιβαλλομένη ὑπὸ πλαισίου πεποικιλιμένου διὰ δαντελλοειδῶν κοσμημάτων, εἶναι χρώματος κατὰ μὲν τὸ κέντρον οὐρανοειδοῦς, κατὰ δὲ τὰ ἄκρα καστανίνου, οὐρανοειδοῦς καὶ μελανοῦ.

Ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ὄψεως

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀπισθίας ὄψεως εἰκονίζεται ἐν κυκλικῷ λευκῷ πλαισίῳ ἢ Ἀθηνᾶ. Ἀνωθι τῆς εἰκόνος ταύτης ἐν καστανίνῳ τοξοειδεῖ ταινίᾳ ἀναγινώσκονται διὰ λευκῶν κεφαλαίων στοιχείων αἱ λέξεις «δραχμαὶ πέντε», κάτωθι δὲ ἐν ἑπίσης καστανίνῳ ἐπιμήκει ταινίᾳ διὰ λευκῶν κεφαλαίων στοιχείων ἀναγράφεται ἡ ἐκδοσις (ἐκδοσις δευτέρα).

Ἐκατέρωθεν τῆς εἰκόνος ταύτης καὶ ἐν θυρεοῖς πεποικιλιμένοις διὰ δαντελλοειδῶν κοσμημάτων χρώματος μελανοῦ, οὐρανοειδοῦς καὶ καστανίνου διὰ μεγάλων λευκῶν στοιχείων ὁ ἀριθμὸς 5.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Φεβρουαρίου 1906.

Ὁ Διοικητῆς

ΣΤ. ΣΤΡΕΪΤ

Η ΦΡΟΣΥΝΗ

Θυμοῦμαι ἀκόμα τὴ Φροσύνη. Τὰ λόγια τῆς ἀντιλαλοῦν ἀκόμα μέσα στῆς ψυχῆς μου τὰ μυριόβλιφτα χαλάσματα.

Ὁ χρόνος νὰ μαρκῆν δὲν ἤμπόρεσε τὰ ρόδα τῆς ἀγάπης μου, τὰ ρόδα πού ξεφύλλιζα στὰ δλόμαυρα μαλλάκια τῆς. ὦ! τί λατρεία ἐκρυβα στὰ στήθη μου γι' αὐτή! Μὰ πῶς μ' ἀγάπαγε κι' ἐκείνη!

Σιμά τῆς ἐγαλίνιζε τοῦ πόνου μου ἡ γιγάντεια τρικυμία. Σιμά τῆς ἐξεχνούσα τῆς ὀδύνης τὴ φοβρὰ τὴν καταλύτρα.

Θυμοῦμαι μιὰ βραδιά τί μούλεγε ἡ Φροσύνη τὴ κακημένη. Γενάρης μῆνας, ὄζω χιόνιζε κι' ἐμῆς μέσ' ἔς τὸ θερμὸ σπιτάκι τῆς, κοντὰ στὴ σιὰ, στὴ λάμψη τῆς φωτιᾶς σὰν ἕκακα τρυγόνια γλυκοκουβεντιάζαμε.

Καὶ μούλεγε. «Θέλω μεγάλο νὰ σὲ δῶ. Σ' τὸν ἴσκιο πού θὰ ρίξῃ ὁ κότινος τῆς Δόξας σου θέλω κι' ἐγὼ νὰ ξεποστάσω λίγο ἀντάμα σου. Θέλω πιστὴ παρηγορήτρα σου νὰ μ' ἔχῃς στῆς ζωῆς τῆς χμετρῆς φουρτούνης. Θέλω νὰ ζήτῃ μνήμη μου στοῦ στίχου σου τὴ μουσική. Θέλω...» Κι' δάκρυα κατακλύζανε τὰ μάτια τῆς Φροσύνης.

ὦ! πῶς τὰ λόγια τῆς ἐτοῦτα ἀντιλαλοῦν ἀκόμα μέσα στῆς ψυχῆς μου τὰ μυριόβλιφτα χαλάσματα! Κι' αὐτὰ ἔναι πού μοῦ δίνουσι τὴ δύναμη νὰ ξεγυρῶν τῆς νύχτες μέσ' στὴ μοναξιά. Αὐτὰ ἔναι πού μοῦ λένε νὰ καταπίνω ἀτάραχα τοῦ κόσμου τὰ φαρμάκια, νὰ τρέχω στὴν αὐλὴ τοῦ μαρτυρίου τῆς ζωῆς ἀξίνουιστος.

Θυμοῦμαι ἀκόμα τὴ Φροσύνη. Μὰ ὁ θάνατός τῆς μοῦ πληγώνει ὡς τώρα τὴν καρδιά. Μιὰ χυνοπωρινὴ βραδυὰ ἔγυρε τὸ κεφάλι τῆς στὴν ἀγκαλιά μου. Τοῦ πυρετοῦ ἡ φλόγα εἶχε κάψει τὴν καρδιά τῆς. Ἡ ὄμορφιά τῆς ὄλη σβύστηκε στῆς ἀρρωστίας τῆς τὴν πνοή. Τὰ μάτια τῆς μονάχα φύλαξαν τὴ χάρη τους τὴν πλάνα. Μοῦ λέγει ἀξάφνα «ἔχε γεια» κι' ἔκλεισε τὰ ματόφυλλά τῆς δακρυσμένα.

ὦ! πάντα θὰ θυμοῦμαι τὴ Φροσύνη. Ἀκόμα δὲ μαράθηκα τὰ ρόδα τῆς ἀγάπης μας, τὰ ρόδα πού ξεφύλλιζα στὰ δλόμαυρα μαλλάκια τῆς.

Κατελλόριζο.

Μ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΟ

Ἐμαθε ὁ λαγὸς καὶ μπαί- Μὲς στῆς παλαδιάς τὰμπέ- Κι ὄλο στὰ κρυφὰ πηγαί- Καὶ δὲν πιάνεται ἄμα βγαί- Καὶ τὴν ὄρα πού θὰ φέ- Κλέβει κάμποσα σιαφύ- Κι ὁ παπᾶς τραβάει τὰ γέ-: «Μωρὸ ὁ κλέφτης ποῦθε βγαί;.. Παπαδιά φέρ' τὴν κουμποῦ- Νὰ σοῦ πῶ γὼ τί χαμποῦ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΜΠΟΥ...